

Claudiu ISTODOR și
Ada SIMIONICĂ

Adrian MIHALACHE

Tizana intelectuală

Există, în general, două strategii dramaturgice în construcția unei piese. În prima, publicul știe mai puțin decât personajele și capătă treptat elemente noi, înaintând mereu, cu mintea găfâindă, în urma celor de pe scenă. În a doua strategie, publicul știe mai mult decât personajele și urmărește cu nerăbdare procesul de luminare mentală a acestora. În primul

caz, spectatorii se simt frustrați, pentru că sunt lăsați *sur leur faim*. În al doilea, riscă să se plictisească de încetineala cu care-și înțeleg personajele situația. Scriind *Hamlet in Love (Actorul)*, Cristian Juncu a vrut să evite ambele inconveniente, astfel încât nici publicul nu știe ce să creadă, nici personajele nu știu ce li se-ntâmplă. Va fi știind-o autorul? N-ar fi absolut necesar,

dacă am avea de-a face cu un teatru al semnelor combinate după logica poetică a asocierii libere. Nu este însă cazul, piesa are toate mărcile realismului psihologic, astfel încât o rezolvare se impune: a fost vis sau realitate, eroul a murit sau nu, s-a măritat ea? „Elementar, dragul meu Watson“, mi-ar răspunde Juncu. Mă aștept ca, precum Sherlock Holmes, să dețină, măcar el, mica verigă lipsă din raționament. Refuză însă s-o dezvăluie, astfel încât ies din sală simțindu-mă mai puțin deștept decât atunci când am intrat. De la perplexitate la contrarietate nu e decât un pas.

Înainte de a face pasul, citesc, prudent, explicațiile lui Victor Scoradeț, răsfoiesc și textul publicat la Editura Magus. Înțeleg de la eminentul critic că, „dacă toate lucrurile despre care *am afirmat că e vorba* (subl. mea) în acest text“ ar fi fost puse „într-o anumită ordine logică, subsumate (...) ideilor mai generale“, ar fi existat riscul de a se înțelege că piesa și-ar fi *propus* să exprime o teză, o concepție despre lume și viață, un anume set de „idei & sentimente“ (*horribile dictu!* n.n.). După părerea mea, o piesă devine tezistă dacă susține o *singură* teză. Ambiția autorului n-ar trebui să fie aceea de a elimina orice înțeles, ci aceea de a multiplica înțelesurile. Nu absența logicii dramatice, ci recursul la logica nuanțată, cu mai multe valori, conferă unei piese consistență, ambiguitate, într-un cuvânt, interes.

Desigur, sugestii interesante există, ele nu sunt însă închegate în vreo structură oarecare. Eroul este un actor obsedat de roluri, pe care le joacă exact unde și când nu e cazul, adică în pat, când face dragoste. Prizonier, împreună cu soția, al unor enigmatice torționari, vede în aceștia întruclupări ale personajelor shakespeariene. Se fac mereu trimiteri la *Regele Lear*, la *Neguțătorul din Veneția*, apare, de sub podea, și craniul lui *Yorick*. Falsul final, după

înfruntarea temnicherului aduce, la Juncu, la fel ca la Shakespeare, mormanul de cadavre. După monologul pirandellian al eroului, surpriză: regăsim, în epilog, cuplul în patul conjugal, ca la început, doar că locul bărbatului este luat de rivalul său. De ce? De-aia!

Regizorul Cristian Juncu conduce spectacolul în cheie realistă, fără să clarifice însă intențiile autorului Cristian Juncu. Eroi joacă prea mult timp imobilizați, cu mâinile în sus, legate, în loc să se mai schimbe mijloacele de constrângere. Decorul și stilul de joc al actorilor par gândite pentru varianta de scenă italiană, nu se ia în seamă efectul de proximitate care decurge din prezența publicului pe scenă. Actorii își dau silința și se păstrează, în general, în limitele așteptărilor. Claudiu Istodor se cam pierde prin partitura stufoasă, iar intonația lui face textul și mai abscons decât la lectură. Ioan Coman, ca *bad guy*, nu sperie pe nimeni, dar îi dezorientează pe toți. În privința lui Alexandru Pandele și a Ralucai Zamfirescu, experiența și autocontrolul își spun cuvântul, ei rămânând siguri de sine, în pofida zăpăcelii generale. Surpriza cea mai frumoasă a acestui spectacol este Ada Simionică, ea debutând cu brio în rolul soției. Firească, amuzantă, inteligentă, actrița știe din instinct până unde să meargă, stăpânindu-și vivacitatea și umorul, dar lăsându-le tot timpul să licărească. Ea toarnă puțină tărie într-o fiertură în care predomină aroma de tizănă intelectuală, un pic cam leșioasă.

Teatrul „Toma Caragiu“ din Ploiești – Hamlet in Love de Cristian Juncu. Regia artistică și comentariul muzical: Cristian Juncu. Scenografia: Ștefan Caragiu. Distribuția: Claudiu Istodor, Ioan Coman, Ada Simionică, Alexandru Pandele, Raluca Zamfirescu, Oxana Moravec. Copiii: Eduard Parapancea, George Angelescu. Data premierei: 5 februarie 2002.